

ikke strax havde et rigt Maal af Kræfter tilstede, men jeg mener naturligtvis ikke, at dette er ligegyldigt. Jeg vil, at man skal tage det Hensyn, man kan, til at Kræfterne ikke strax ere tilstede i fuld Maade, ligesom man overhovedet ved at kalde en saadan Institution til live skal gaae forsigtig tilværks; hellere begynde med det Mindre og senere udvikle Institutionen fylbigere, end omvendt: strax tage Alt, maaskee Formeget, med og i flere Henseender komme til at lide derved. Der er nu i den ærede Forslagsstillers Forslag et Punkt, som i saa Henseende har talt mig, fordi det gaar ud fra den Grundanskuelse, at man skal gaae forsigtigt frem, det er den Bestemmelse, der ogsaa idag er omtalt af Forslagsstilleren, at Institutionen ikke paa eengang skulde gennemføres for det hele Land, men at man skulde begynde med Kjøbenhavn. Det er jo en Udvikling, vor Lovgivning ved mangfoldige Leiligheder har taget, der er jo ogsaa Meget, der taler derfor, og jeg tiltræder de Betragtninger, som den ærede Forslagsstiller i saa Henseende har fremsat. Dog veed jeg ikke, om det er saa ganske rigtigt, at man, naar man vil gaae denne Vej, holder sig strengt til Kjøbenhavn, maaskee det dog kunde være hensigtsmæssigt, at bringe de nærmeste Landdistricter i Forbindelse med den for ikke at gjøre det saa udelukkende Kjøbenhavnst. Vanskelighederne herved ville vistnok kunne overvindes, og det kunde upaatvivlelig have Meget for sig. Naar imidlertid den ærede Forslagsstiller vil, at man desuagtet skal gjøre det hele Arbejde færdigt strax, forekommer det mig, at han er noget i Modsigelse med sig selv, idet han sagde, at han vilde indføre Institutionen først i Kjøbenhavn, for at prøve sig frem. Skal man prøve sig frem — og deri er jeg enig med ham, at man skal begynde der, hvor Kræfterne ere at erholde — synes det mig ikke værd, at slaae det Hele fast, saa at man bliver nødt til at forandre det, hvis man skulde komme til den Erkendelse, at man, ved Institutionens Gjennemførelse i Landet, i enkelte Punkter maatte afvige fra den Ordning, man havde givet for Kjøbenhavn.

Udenfor dette Punkt har jeg imidlertid egentlig ikke i dette Lovforslag fundet Noget, der tyder hen paa, at den ærede Forslagsstiller anseer det nødvendigt at være oeconomisk med

de Kræfter, vi i Diebliffet have. Jeg troer, at der i saa Henseende kunde gjøres Udskilligt, og det mener jeg fortjener Overveelse, hvad enten Regjeringen eller Rigsdagen tager Sagen i sin Haand, og hvad enten det skeer nu eller senere; thi i ethvert Tilfælde vil Begyndelsen være vanskelig, og der vil være Meget, som man i saa Henseende ikke kan overse. Der er saaledes, og det er Noget, den ærede Forslagsstiller erkjender omtrent paa samme Maade som jeg, ikke noget overslødigt Tal af passende juridiske Kræfter; men ikke bestmindre forbruger den ærede Forslagsstiller, for at føre Institutionen i live, ti Rævningsdommere. Det er i mine Tanker for rundeligt, og jeg for mit Vedkommende skulde ikke have haft Noget imod, om den ærede Forslagsstiller i denne Henseende var bleven staaende ved sit tidligere Lovforslag, hvorefter man kun skulde have een Dommer. Jeg troer, at her i Landet er en stor Overtro i Retning af, at der skal Mange til at afgjøre en Sag. Naar man har een Mand for sig af anerkjendt og fremragende Dygtighed og af fast Charakter, da lægger jeg hellere selv den vigtigste Sag i hans end i et større Tal Personers Hænder, hvor dog den Ene ganske naturligt stoler noget paa den Anden, og saaledes ikke hver for sig føler det hele fulde Ansvar, der er forbundet med Gjerningens Udførelse. Jeg skal ikke hebreide den ærede Forslagsstiller, at han har gjort denne Endring. Jeg indseer, at det er for at komme Forsægtterne af en anden Anskuelse imøde, og det kan forsaavidt være ganske rigtigt. Jeg maa dog ønske, at disse Meddommere ikke blive stillede saaledes, at i nogen Maade Førstedommerens, Rævningsdommerens Stilling væsentligt forandres. Han maa beholde Bevidstheden om, at han bærer Sagen, at han har det hele Ansvar, men ogsaa den fulde Ære. Dette skal jeg nu ikke videre forfølge. Jeg skal heller ikke videre gaae ind paa det Standpunkt, jeg har valgt mig og som forekommer mig at være det rigtigste, eller fordybe mig i de Grindringer, der kunde være at fremsætte mod Maaden, hvorpaa han faaer de ti Dommere. Han tager dem ud af de nuværende Overretsdommere. Det er mig nu noget underligt den Maade, hvorpaa de skulle være stillede ved Siden af deres Colleger i